

Arrest

nr. 110 135 van 19 september 2013
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X en X, die verklaren van Iraanse nationaliteit te zijn en die handelen in eigen naam en in hun hoedanigheid van wettelijke vertegenwoordigers van hun minderjarige kinderen X en X, op 16 mei 2013 hebben ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissingen van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 23 april 2013 tot weigering tot in overwegingname van een asielaanvraag (bijlagen 13quater).

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 22 juli 2013, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 5 september 2013.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. EKKA.

Gehoord de opmerkingen van de eerste verzoekende partij en haar advocaat H. VAN NIJVERSEEL, loco advocaat J. TROCH, die tevens verschijnt voor de tweede verzoekende partij, en van advocaat E. MATTERNE, die loco advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoekers dienden op 14 november 2007 een eerste asielaanvraag in bij de Belgische autoriteiten, die op 5 maart 2008 resulteerde in twee beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen tot weigering van erkenning van de vluchtelingenstatus en de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus.

1.2. De beroepen die door verzoekers tegen deze beslissingen werden ingediend bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) leidden tot de arresten nrs. 12 471 en 12 472 van 11 juni 2008 waarbij verzoekers eveneens de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus werden geweigerd.

1.3. Verzoekers dienden een tweede asielaanvraag in op 8 oktober 2010, die op 29 november 2011 resulteerde in twee beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen tot weigering van erkenning van de vluchtelingenstatus en de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus.

1.4. De beroepen die door verzoekers tegen de in punt 1.3. vermelde beslissingen werden ingediend bij de Raad leidden tot de arresten nrs. 77 345 en 77 346 van 15 maart 2012 waarbij verzoekers eveneens de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus werden geweigerd.

1.5. Verzoekers dienden een derde asielaanvraag in op 11 april 2013.

1.6. Op 23 april 2013 nam de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding een beslissing tot weigering tot in overwegingname van deze asielaanvraag (bijlage 13quater) t.a.v. verzoeker. Diezelfde dag werd verzoeker hiervan in kennis gesteld.

Dit vormt de eerste bestreden beslissing, gemotiveerd als volgt:

“Gelet op artikel 51/8, eerste lid, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, gewijzigd door de wetten van 6 mei 1993, 15 juli 1996 en 15 september 2006;

Overwegende dat

de persoon die verklaart te heten D.M.A.

geboren te (...), op (in) (...)

en van nationaliteit te zijn : Iran

die een asielaanvraag heeft ingediend op 11.04.2013 (2)

Overwegende dat betrokkene op 14.11.2007 een eerste asielaanvraag indiende die op 10.03.2008 van het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (CGVS) een beslissing 'weigering vluchtelingenstatus en weigering subsidiaire bescherming' kreeg. Overwegende dat op 13.06.2008 de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (RW) deze beslissing in beroep bevestigde. Overwegende dat betrokkene op 08.10.2010 een tweede asielaanvraag indiende die op 29.11.2011 van het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (CGVS) een beslissing 'weigering vluchtelingenstatus en weigering subsidiaire bescherming' kreeg. Overwegende dat op 19.03.2012 de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (RW) deze beslissing in beroep bevestigde. Overwegende dat betrokkene op 11.04.2013 een derde asielaanvraag indiende waaruit blijkt dat hij niet terug keerde naar zijn land van herkomst. Overwegende dat betrokkene een doopcertificaat dd. 03.02.2012 naar voor brengt waarmee hij zijn bekering naar een andere godsdienst wil aantonen. Overwegende dat betrokkene verklaart dat hij de doodstraf zal krijgen bij een terugkeer naar Iran, aangezien het praktiseren van een andere godsdienst dan de islam strafbaar zou zijn. Overwegende dat betrokkene dit document en deze informatie reeds naar voor had kunnen brengen tijdens de behandeling van zijn tweede asielaanvraag. Overwegende dat betrokkene verklaart dat hij nog steeds contact zou hebben met zijn schoonfamilie. Overwegende dat betrokkene geen enkel begin van bewijs voorlegt om deze bewering te staven. Overwegende dat betrokkene verklaart dat de problemen, die hij voorheen zou gehad hebben in Iran, nog steeds actueel zou zijn, maar dat hij ondanks het voorleggen van documenten nog steeds een negatieve beslissing zou gekregen hebben. Overwegende dat betrokkene zich opnieuw baseert op zijn initiële vluchtmotieven die nog steeds actueel zouden zijn. Overwegende dat de eerste en de tweede asielaanvraag van de betrokkene een negatieve beslissing kreeg van het CGVS, die bevestigd werd door de RW. Overwegende dat betrokkene bij zijn huidige asielaanvraag geen nieuwe gegevens aan brengt met betrekking tot feiten of situaties die zich hebben voorgedaan na de laatste fase van de vorige asielpcedure waarin hij ze had kunnen aanbrengen dat er, wat hem betreft, ernstige aanwijzingen bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of het lopen van een reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48.4 van de wet van 15,12,1980.

De bovenvermelde aanvraag wordt niet in overweging genomen.

Artikel 74/14 van de wet van 15 december 1980

§ 1. De beslissing tot verwijdering bepaalt een termijn van dertig dagen om het grondgebied te verlaten. Voor de onderdaan van een derde land die overeenkomstig artikel 6 niet gemachtigd is om langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven, wordt een termijn van zeven tot dertig dagen toegekend.

De onderdaan van een derde land heeft niet binnen de toegekende termijn aan een eerdere beslissing tot verwijdering gevolg gegeven, inderdaad, aangezien betrokkene al op 02.07.2008 & 26.03.2012 een

bevel om het grondgebied te verlaten betekend kreeg, maar hieraan geen gevolg gaf, wordt de termijn van het huidige bevel om het grondgebied te verlaten bepaald op 7 (zeven) dagen.

In uitvoering van artikel 71/5 van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, gewijzigd door de koninklijke besluiten van 19 mei 1993, 11 december 1996 en 27 april 2007, wordt genoemde het bevel gegeven het grondgebied te verlaten binnen 7 (zeven) dagen.”

1.7. Op 23 april 2013 nam de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding eveneens een beslissing tot weigering tot in overwegingname van deze asielaanvraag (bijlage 13quater) t.a.v. verzoekster. Diezelfde dag werd verzoekster hiervan in kennis gesteld.

Dit vormt de tweede bestreden beslissing, gemotiveerd als volgt:

“Gelet op artikel 51/8, eerste lid, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, gewijzigd door de wetten van 6 mei 1993, 15 juli 1996 en 15 september 2006;

Overwegende dat

de persoon die verklaart te heten Z.L. geboren te (...), op (in) (...) en van nationaliteit te zijn : Iran die een asielaanvraag heeft ingediend op 11.04.2013 (2)

Overwegende dat betrokkene op 14.11.2007 een eerste asielaanvraag indiende die op 10.03.2003 van het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (CGVS) een beslissing 'weigering vluchtelingenstatus en weigering subsidiaire bescherming' kreeg. Overwegende dat op 13.06.2008 de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (RVV) deze beslissing in beroep bevestigde. Overwegende dat betrokkene op 08.10.2010 een tweede asielaanvraag indiende die op 29.11.2011 van het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (CGVS) een beslissing 'weigering vluchtelingenstatus en weigering subsidiaire bescherming' kreeg. Overwegende dat op 19.03.2012 de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (RVV) deze beslissing in beroep bevestigde. Overwegende dat betrokkene op 11.04.2013 een derde asielaanvraag indiende waaruit blijkt dat zij niet terugkeerde naar haar land van herkomst. Overwegende dat betrokkene verklaart dat de situatie in België niet gemakkelijke zou zijn met twee kinderen. Overwegende dat betrokkene bij zijn huidige asielaanvraag zijn verblijfsituatie in België aanklaagt. Overwegende dat dergelijke elementen niet ressorteren onder het toepassingsgebied van de Conventie van Genève of de subsidiaire bescherming. Overwegende dat betrokkene verklaart dat ze zich niet bekeerd zou hebben (dus geen christen zou zijn, maar ook niet echt moslim), in tegenstelling tot haar echtgenoot, maar dat ze haar man wel zou volgen in zijn religieuze bezigheden. Overwegende dat betrokkene deze bewering op geen enkele manier kan staven en dit dus bezwaarlijk als een nieuw element kan worden beschouwd. Overwegende dat betrokkene verklaart dat ze nog contact zou hebben met haar zussen, maar dat ze niets zouden vertellen over hun situatie in haar land van herkomst uit angst dat deze gesprekken afgeluisterd worden. Overwegende dat betrokkene deze bewering op geen enkele manier kan staven en dit dus bezwaarlijk als een nieuw element kan worden beschouwd. Overwegende dat betrokkene verklaart dat ze in België zou zijn omwille van de problemen van haar echtgenoot. Overwegende dat betrokkene verklaart dat het leven van haar echtgenoot in gevaar zou zijn in Iran en dat hij nu, na zijn bekering, zeker niet terug zou kunnen keren. Overwegende dat het asielrelaas steunt op de asielmotieven van haar echtgenoot en er voor deze laatste een beslissing tot weigering van in overwegingname van een asielaanvraag werd genomen. Overwegende dat betrokkene verklaart dat haar echtgenoot reeds tijdens zijn eerdere verhoren, bewijzen voorlegde van zijn veroordeling. Overwegende dat betrokkene zich opnieuw baseert op haar initiële vluchtmotieven die nog steeds actueel zouden zijn. Overwegende dat de eerste en de tweede asielaanvraag van de betrokkene een negatieve beslissing kreeg van het CGVS, die bevestigd werd door de RW. Overwegende dat betrokkene bij haar huidige asielaanvraag geen nieuwe gegevens aanbrengt met betrekking tot feiten of situaties die zich hebben voorgedaan na de laatste fase van de vorige asielprocedure waarin zij ze had kunnen aanbrengen dat er, wat haar betreft, ernstige aanwijzingen bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of het lopen van een reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48.4 van de wet van 15.12.1980.

De bovenvermelde aanvraag wordt niet in overweging genomen.

Artikel 74/14 van de wet van 15 december 1980

§ 1. De beslissing tot verwijdering bepaalt een termijn van dertig dagen om het grondgebied te verlaten. Voor de onderdaan van een derde land die overeenkomstig artikel 6 niet gemachtigd is om langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven, wordt een termijn van zeven tot dertig dagen toegekend.

De onderdaan van een derde land heeft niet binnen de toegekende termijn aan een eerdere beslissing tot verwijdering gevolg gegeven, inderdaad, aangezien betrokkene ai op 02.07.2008 & 26.03.2012 een bevel om het grondgebied te verlaten betekend kreeg, maar hieraan geen gevolg gaf, wordt de termijn van het huidige bevel om het grondgebied te verlaten bepaald op 7 (zeven) dagen.

In uitvoering van artikel 71/5 van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, gewijzigd door de koninklijke besluiten van 19 mei 1993, 11 december 1996 en 27 april 2007, wordt genoemd het bevel gegeven het grondgebied te verlaten binnen 7 (zeven) dagen.”

2. Over de rechtspleging

Aan verzoekers werd het voordeel van de kosteloze rechtspleging toegekend, zodat niet kan worden ingegaan op de vraag van de verwerende partij om de kosten van het geding ten laste van verzoekers te leggen.

3. Onderzoek van het beroep

3.1. In wat kan worden beschouwd als een enig middel werpen verzoekers op: “*schending artikel 51/8 VW en artikel 62 VW, schending zorgvuldigheidsbeginsel*”.

Verzoekers betogen in hun verzoekschrift als volgt:

“4.

Bij de beoordeling van een tweede (of derde) asielaanvraag beschikt DVZ over een bijzonder bevoegdheid, m.n. kan zij oordelen dat deze niet in aanmerking wordt genomen indien er geen nieuwe gegevens worden aangebracht dat er ernstige aanwijzingen bestaan op een risico voor vervolging.

Dit artikel specificeert verder dat de nieuwe gegevens betrekking moeten hebben op feiten of situaties die zich voordeden na de laatste fase in de procedure waarin de vreemdeling ze kon aanbrengen.

Echter moet dit begrepen worden in de zin dat ook nieuwe bewijzen van eerder ingeroepen feiten of situaties als nieuw element moeten beschouwd worden indien men niet eerder in de mogelijkheid was om deze stukken voor te leggen (zie o.m. RvV 73.510 van 19 januari 2012).

Dienst Vreemdelingenzaken mag zich echter niet uitspreken over de inhoud of draagwijdte van deze nieuwe gegevens en moet zich zodoende beperken tot de vaststelling of er al of niet nieuwe gegevens zijn. Dit betekent ook dat men de asielaanvraag niet mag beoordelen ten gronde in de zin of voldaan is aan artikel 48/3 of 48 /4 VW. (zie RvV 61.204 van 10 mei 201 I).

DVZ heeft geoordeeld dat er geen nieuwe gegevens werden aangebracht met betrekking tot feiten of situaties die zich hebben voorgedaan na de laatste fase van de vorige asielpcedure waarin hij ze had kunnen aanbrengen.

Men stelt daarbij dat het doopcertificaat van 3 februari 2012 reeds naar voren had kunnen gebracht worden tijdens de behandeling van de tweede asielaanvraag; echter was deze op het ogenblik dat verzoeker werd gedoopt reeds in staat van behandeling voor de RvV en beschikte verzoeker nog niet over het officiële doopcertificaat alvorens de zaak werd gepleit.

Reeds op 19 maart 2012 kwam immers het arrest van de RvV tussen.

De motivering dat het stuk dus eerder in de tweede asielaanvraag had kunnen voorgelegd worden, is dus kennelijk onredelijk en niet correct.

Dienvolgens moet er vastgesteld worden dat er inderdaad sprake is van een nieuw feit dat zich heeft voorgedaan na de laatste fase van de vorige asielaanvraag, zodat een nieuwe aanvraag gerechtvaardigd is.

5.

Het is daarbij juist van belang dat er een onderzoek ten gronde wordt gevoerd daar ook een ter plaatste ontstane behoefte aan bescherming, zelfs in gevolge eigen activiteiten, valt onder de definitie van een vluchteling (zie artikel 5 RI 2004/83). Daarbij is het van belang na te gaan hoe de autoriteiten van het herkomstland kunnen reageren op de ingeroepen feiten en welke gevolgen men daaraan zal verbinden (zie UNHCR, Handbook on procedures and criteria for determining refugee status, Geneva 1992, 96).

In casu is het gekend dat er in Iran een actief beleid bestaat tegen bekeerlingen waarbij deze gearresteerd worden en dreigen op onredelijke wijze gestraft te worden, in sommige gevallen zelfs geëxecuteerd.

Zelfs wanneer men het geluk heeft niet gearresteerd te worden, zal men nooit de vrijheid hebben om uitdrukking te geven aan zijn geloofsovertuiging, op gevaar van alsnog gearresteerd en veroordeeld te worden, zodat deze uitermate discriminerende maatregelen lastens zogenaamde ‘afvalligen’, alsook de

onevenredige en discriminerende vervolging en bestraffing zonder enige twijfel daden van vervolging uitmaken.

De beoordeling van DVZ is dan ook uiterst onzorgvuldig nu het nieuwe document, dat niet eerder kon voorgebracht worden, wel degelijk een aanduiding is van een mogelijk risico op vervolging, waarvoor verder onderzoek ten gronde nodig is.

Enkel middels een onderzoek ten gronde kan de invulling van de criteria van 'vluchteling ter plaatse' worden beoordeeld, waarbij voorliggend nieuw document aangaande een nieuw feit wel degelijk een ernstige aanwijzing voor een vrees voor vervolging inhoudt.

Daarnaast moet ook worden nagegaan, in het geval één en ander niet zou vallen onder de vluchtelingenbescherming, of verzoekers omwille van dit nieuwe feit in aanmerking kunnen komen voor subsidiaire bescherming, daar zij inderdaad omwille van het belijden van een ander geloof dan de Islam, een vernederende en onmenselijke behandeling riskeren gelet op het actuele beleid van Iran ten overstaan van Christenen en bekeerlingen.

6.

Door de onzorgvuldige beslissing dat het document reeds eerder had kunnen voorgelegd worden, terwijl dit overduidelijk niet het geval was gelet op de behandeling van de tweede asielaanvraag door de RvV op het ogenblik dat het certificaat nog niet in handen was van verzoeker, stelt DVZ verzoekers bloot aan een ernstig risico bij een terugkeer naar Iran.

Het is aldus noodzakelijk dat er een degelijk onderzoek ten gronde wordt gevoerd, waarbij alle omstandigheden in acht moeten genomen worden, in het bijzonder het actuele beleid van de Iraanse overheden die op een zeer actieve en agressieve wijze Christenen en bekeerlingen arresteert en zelfs executeert."

3.2. De uitdrukkelijke motiveringsplicht zoals neergelegd in artikel 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet) heeft tot doel de bestuurde in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid haar beslissing heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Voornoemd artikel verplicht de overheid in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een afdoende wijze. De Raad stelt vast dat verzoekers de motieven die aan de grondslag liggen van de bestreden beslissingen kennen nu zij deze aan een inhoudelijk onderzoek onderwerpen in een middel, zodat voldaan is aan de formele motiveringsplicht.

De Raad is bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht niet bevoegd zijn beoordeling van de aanvraag in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen (cf. RvS 7 december 2001, nr. 101.624).

Het respect voor de zorgvuldigheidsplicht houdt in dat de administratie bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken.

3.3. De bestreden beslissingen werden genomen in toepassing van artikel 51/8, eerste lid van de Vreemdelingenwet. Deze bepaling luidde ten tijde van het nemen van de bestreden beslissingen als volgt:

"De minister of diens gemachtigde kan beslissen de asielaanvraag niet in aanmerking te nemen wanneer de vreemdeling voorheen reeds dezelfde aanvraag heeft ingediend bij een door de Koning aangeduide overheid in uitvoering van artikel 50, eerste lid, en hij geen nieuwe gegevens aanbrengt dat er, wat hem betreft, ernstige aanwijzingen bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van het Verdrag van Genève, zoals bepaald in artikel 48/3, of ernstige aanwijzingen bestaan van een reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4. De nieuwe gegevens moeten betrekking hebben op feiten of situaties die zich hebben voorgedaan na de laatste fase in de procedure waarin de vreemdeling ze had kunnen aanbrengen. (...)"

3.4. De gemachtigde van de minister c.q. staatssecretaris mag zich niet uitspreken over de inhoud of draagwijdte van deze nieuwe gegevens. Hij kan enkel vaststellen dat er nieuwe gegevens zijn of dat er geen nieuwe gegevens zijn. In beide gevallen wordt hierdoor zijn bevoegdheid uitgeput:

- In het geval dat er wordt beslist dat de vreemdeling effectief nieuwe gegevens aanbrengt in verhouding tot een eerdere asielaanvraag, wordt het dossier overgemaakt aan de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen. Die zal vervolgens de nieuwe asielaanvraag inhoudelijk onderwerpen

aan een onderzoek in de zin van de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet. Dit betekent dat de gemachtigde van de staatssecretaris (de Dienst Vreemdelingenzaken) zelf niet kan nagaan of er voldaan is aan de voorwaarden van de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet, aangezien hij hiertoe niet bevoegd is.

- In het geval dat wordt beslist dat er geen nieuwe gegevens worden aangebracht, wordt de nieuwe asielaanvraag niet in aanmerking genomen. Dit betekent dat de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen deze asielaanvraag niet zal onderwerpen aan een onderzoek ten gronde, in de zin van de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet.

3.5. Uit artikel 51/8, eerste lid, van de Vreemdelingenwet kan tevens afgeleid worden dat de naar voren gebrachte gegevens:

- nieuw moeten zijn, i.e. niet reeds het voorwerp hebben uitgemaakt van een onderzoek in het kader van een eerste asielaanvraag;
- betrekking moeten hebben op feiten of situaties die zich hebben voorgedaan na de laatste fase in de procedure waarin de vreemdeling ze had kunnen aanbrengen;
- relevant moeten zijn, i.e. ernstige aanwijzingen moeten bevatten van het bestaan van een gegronde vrees voor vervolging zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, of van een reëel risico op ernstige schade in de zin van de subsidiaire bescherming, zoals bepaald in artikel 48/4 van dezelfde wet.

3.6. Uit het administratief dossier blijkt dat verzoeker ter ondersteuning van zijn derde asielaanvraag een doopcertificaat had neergelegd, dat dateerde van 3 februari 2012 en ondertekend werd door "pastor" D.H. Verzoeker verklaarde: *"Ik wil hiermee bevestigen dat ik mij bekeerde tot een andere godsdienst. Mocht ik terugkeren naar Iran zal ik de doodstraf krijgen. Wie een andere godsdienst praktiseert in Iran buiten de islam is strafbaar. (...) De problemen die ik had zijn er nog steeds. Ik legde hiervan bewijzen voor tijdens vorige verhoren maar ondanks deze documenten kreeg ik steeds een negatieve beslissing."*

Uit het administratief dossier blijkt eveneens dat verzoekster geen documenten neergelegde ter ondersteuning van haar derde asielaanvraag. Verzoekster verklaarde: *"Ik ben in Be omwille van de problemen van mijn man. (...) Mijn man werd reeds veroordeeld en legde hiervan reeds de bewijzen voor tijdens vorige verhoren. Wij kunnen niet terug naar Iran. Zijn leven is er in gevaar. Nu hij bekeerd is tot een andere godsdienst kan hij zeker niet terug."*

3.7. Verzoekers beperken hun betoog tot de door de gemachtigde van de staatssecretaris gedane beoordeling van het door verzoeker neergelegde doopcertificaat, dat dateert van 3 februari 2012. Uit het in punt 1.4. bedoelde arrest aangaande verzoeker, dat zich in het administratief dossier bevindt, blijkt dat de terechtzitting plaatsvond op 9 maart 2012. De eerst bestreden beslissing concludeert derhalve terecht dat *"betrokkene dit document [...] reeds naar voor had kunnen brengen tijdens de behandeling van zijn tweede asielaanvraag"*. Waar verzoekers opwerpen dat hun tweede asielaanvraag *"reeds in staat van behandeling voor de RvV"* was, wijst de Raad erop dat artikel 39/76, §1, derde lid van de Vreemdelingenwet toelaat om nieuwe gegevens in aanmerking te nemen na het indienen van het verzoekschrift. Verzoekers' blote betoog dat *"verzoeker nog niet over het officiële doopcertificaat [beschikte] alvorens de zaak werd gepleit"* kan de gedane beoordeling van het doopcertificaat in de eerste bestreden beslissing niet aan het wankelen brengen.

3.8. De Raad stelt vast dat verzoekers de overige motieven in de bestreden beslissingen niet betwisten, waardoor deze overeind blijven. Verzoekers zijn van oordeel dat hun aanvraag een onderzoek ten gronde verdient en geven hun visie op de situatie in Iran, maar dit alles toont de onwettigheid van de bestreden beslissingen getroffen op grond van artikel 51/8, eerste lid van de Vreemdelingenwet niet aan.

Het enig middel is ongegrond.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op negentien september tweeduizend dertien door:

mevr. M. EKKA,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. T. LEYSEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

M. EKKA